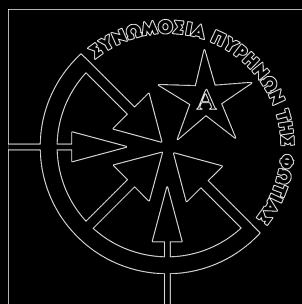

«Ο ήλιος θα συνεχίσει να ανατέλλει»

ΧΡΟΝΙΚΟ ΕΠΙΘΕΣΕΩΝ ΤΗΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Τα στοιχεία για τη συγγραφή του χρονικού προέρχονται από τον καθεστωτικό τύπο, από αστυνομικά ρεπορτάζ, και από ελευθεριακά μέσα αντιπληροφόρησης και διαδικτυακούς τόπους. Η συλλογή και η καταγραφή τους έγινε και επιμελήθηκε από τους «Αλληλέγγυους/ες για την υπόθεση της Ε.Ο.ΣΠΦ». Στο παρόν χρονικό παραλείπονται τα μπαράζ συλλήψεων που πραγματοποίησε η Αντιτρομοκρατική, τόσο σε μέλη (καταζητούμενα της οργάνωσης ή μη), όσο και σε αναρχικούς που δεν είχαν σχέση με αυτή. Επίσης, απουσιάζουν τα γεγονότα που διαδραματίζονται στο πρώτο δικαστήριο για τη ΣΠΦ, για την υπόθεση του Χαλανδρίου, και οδήγησαν τα μέλη της Συνωμοσίας που συμμετείχαν σε αυτή και κάποιους αξιοπρεπείς συγκατηγορούμενους να αποχωρήσουν από τη δικαστική αίθουσα και να προχωρήσουν σε απεργία πείνας. Αυτό το υλικό, καθώς και κείμενα της ΣΠΦ μέσα από τη φυλακή, θα κυκλοφορήσουν σε κάποια μελλοντική έκδοση.

Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Στις 21 Γενάρη του 2008 η ΣΠΦ εμφανίζεται για πρώτη φορά με ένα μπαράζ επιθέσεων σε 12 στόχους σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Τράπεζες, αντιπροσωπείες αυτοκινήτων και κρατικές υπηρεσίες είναι κάποιοι από τους στόχους που πλήττονται. Το πρώτο στοίχημα της οργάνωσης έχει πετύχει. Ο συντονισμός και η συνεννόηση απέδωσαν μια μεγάλη διασπορά επιθέσεων σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Αιχμή του λόγου που συνοδεύει τις επιθέσεις είναι η πολεμική στην εξουσία και στις δομές της, καθώς και η έντονη κριτική στην κοινωνία που αφομοιώνει και αναπαράγει τις αξίες και τα ιδανικά της κυριαρχίας. Βασική είναι επίσης και η σημασία που δίνεται στις περιπτώσεις των αναρχικών αιχμαλώτων μέσα από τη νοσηματοδότηση της δράσης ως μια μορφή επιθετικής αλληλεγγύης.

Ένα μήνα μετά, στις 21/2/2008 η ΣΠΦ κάνει τη δεύτερη εμφάνισή της με ένα μπαράζ επιθέσεων σε 15 στόχους σε Αθήνα-Θεσσαλονίκη και παγιώνει πλέον την παρουσία της ως μια σταθερή και συγκροτημένη συλλογικότητα που προωθεί την καταστροφή της εξουσίας και του πολιτισμού της. Ανάμεσα στους στόχους είναι και το πολιτικό γραφείο του πρώην υπουργού Δικαιοσύνης Αν. Παπαληγούρα.

(φωτογραφία από το εμπρηστικό μπαράζ της 21ης Φεβρουαρίου 2008)

Από τις 18-20 του Μάρτη του 2008, η ΣΠΦ πραγματοποιεί μια σειρά εμπρηστικών επιθέσεων σε Αθήνα-Θεσσαλονίκη την οποία ονομάζει 3ήμερο φεστιβάλ της φωτιάς. Τουλάχιστον 10 στόχοι μεταξύ των οποίων τράπεζες, ΙΧ εταιριών σεκιούριτι, πούλμαν της αστυνομίας και τράπεζες παραδίδονται στις φλόγες.

(φωτογραφία από το 3ήμερο φεστιβάλ της φωτιάς)

Στις 9/4/2008 η ΣΠΦ χτυπάει 8 στόχους ιταλικών συμφερόντων σε Αθήνα-Θεσσαλονίκη μεταξύ των οποίων αντιπροσωπείες ιταλικών αυτοκινήτων και υποκαταστημάτων της Benetton σε ένδειξη αλληλεγγύης στους διωκόμενους και στους φυλακισμένους αναρχικούς στην Ιταλία για την υπόθεση της FAI (Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία). Ήταν η πρώτη κίνηση διεθνούς αλληλεγγύης της οργάνωσης χτισμένη πάνω στην επιθυμία για διεθνοποίηση του επαναστατικού πολέμου. *«Έτσι διαδίδουμε τη φωτιά της συνείδησης σε αυτήν την εμπόλεμη συνθήκη που διαλέξαμε για τους εαυτούς μας. Δεν εγκαταλείπουμε κανέναν φυλακισμένο σύντροφο, ούτε στην Ελλάδα, ούτε στην Ιταλία, ούτε πουθενά»* (από την προκήρυξη της οργάνωσης για το συγκεκριμένο μπαράζ)

Στις 30/5/2008 πραγματοποιείται ένα μπαράζ 11 επιθέσεων σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Ακολουθεί το κείμενο της οργάνωσης με τίτλο *«Γιατί καίμε τις νύχτες σας»*. Η προκήρυξη μεταξύ άλλων αναφέρει: *«Μα πάνω απ' όλα δε μας χωράει η κενότητα αυτής της άδειας ζωής που ακόμα και οι σκέψεις, τα συναισθήματα και οι χειρονομίες ακολουθούν τους κανόνες της ύπουλης χειραγώγησης της αγοράς και υποταγής των επιθυμιών μας.. Γι' αυτό και εσείς θέλετε να μας χωρέσετε στις φυλακές που χτίζετε για την τιμωρία όσων αποκλίνουν από τις εντολές σας. Όμως, ούτε εκεί θα χωρέσουμε.»*

Στις 12/6/2008 σημειώνεται μπαράζ εννιά επιθέσεων σε διάφορους στόχους-χορηγούς της ομάδας της Εθνικής Ελλάδος. Δράττοντας την ευκαιρία που πρόσφερε η επικαιρότητα (Διοργάνωση EURO 2008) η οργάνωση επιτίθεται τόσο εναντίον αυτών των εμπορικών διοργανώσεων όσο και εναντίον της κοινωνίας που αναπαράγει τα ψευδεπίγραφα ιδεώδη *«της εθνικής ενότητας και της προβατοποίησης της μάζας που απολαμβάνει χαμόγελα χαράς επιδιδόμενη σε γλιθιούς πανηγυρισμούς»*. Είναι μια αυτοτελής αυτόνομη επίθεση που ορίζει σε ποιο στρατόπεδο παρατάσσεται η ΣΠΦ. *«Η μόνη μας πατρίδα είναι η Επανάσταση που Βίαη και Ανατρεπτική στο πέρασμά της, θα εκμηδενίσει τον παλιό κόσμο σας»* (Από τη συγκεκριμένη προκήρυξη)

Πέρα από τα μπαράζ υπήρξαν μεμονωμένα χτυπήματα με τον εκάστοτε πυρήνα να επιλέγει μια ακόμα επωνυμία-σφραγίδα με την οποία διεκδικούσε την αυτονομία του στη δράση και στο λόγο. Η πρώτη τέτοια επίθεση ήταν στις 1/7/2008 σε όχημα αστυνομικού-συνοδού του προέδρου της Δημοκρατίας, από **το κομμάτι Νυχτερινές Περιπολίες**.

Στις 9-10/7/2008 δύο ακόμα πυρήνες χτυπάνε αυτόνομα μηχανές της Δημοτικής Αστυνομίας στο Π. Φάληρο και διπλωματικό όχημα του Μαρόκο στο Π. Ψυχικό. Πρόκειται για τα **Κομμάτι Νυχτερινές Περιπολίες και Χαοτική Δράση**.

Στις 15/7/2008 πρωτοβουλία της ΣΠΦ με την επωνυμία *«Σύνοδος για τη μνήμη του Emil Henry»* πυρπολεί γραφεία της τοπικής οργάνωσης της Ν.Δ. στη Θεσσαλονίκη. Στην προκήρυξη εκφράζεται αλληλεγγύη σε φυλακισμένους αναρχικούς.

Στις 9/8/2008 ένας ακόμα πυρήνας, με το όνομα «**Ανάσα Τρόμου**», πυρπολεί παράρτημα της ΔΕΗ στο Περιστέρι. Η προκήρυξη αναφέρει μεταξύ άλλων: *«Όποιος έχει συνείδηση αντιλαμβάνεται ότι η ύπαρξη και μόνο των κρατικών μηχανισμών είναι τουλάχιστον εχθρική απέναντι σε κάθε εξεγερμένη αξιοπρέπεια. Δε θα περιμένουμε καμιά πολιτική ανωμαλία και καμιά επιβαρυντική προς την κοινωνία κατάσταση για να πράξουμε βίαια. Άλλωστε από τη στιγμή που ανέχεται πάσης φύσεως εξευτελισμό και συμβάλλει η ίδια σε αυτόν, όπως τα πρόβατα οδηγούνται προς σφαγή, δεν απομένει παρά μονάχα η καταστροφή της»*

Στις 4/9/2008 μετά τις συλλήψεις για την υπόθεση της απαγωγής του βιομήχανου Γ.Μυλωνά ο πυρήνας «**Ασύμμετρη Απειλή**» τοποθετεί εμπρηστικό μηχανισμό στον 7^ο όροφο πολυκατοικίας στη Θεσσαλονίκη στην είσοδο γραφείων της εταιρίας του βιομήχανου.

Στις 13/9/2008 το **κομμάντο της ΣΠΦ «Ασύμμετρη Απειλή»** επιτίθεται καταδρομικά με μολότοφ και γκαζάκια στο Αστυνομικό Τμήμα Δωδεκανήσου, όπου πυρπολούνται οχήματα και μηχανές της Αστυνομίας και προκαλούνται φθορές και στο ίδιο το Α.Τ.

(φωτογραφία από την επίθεση στο Α.Τ. Δωδεκανήσου)

Στις 25-26/9/2008 εννέα στόχοι στην Αθήνα και μια εφορία στη Θεσσαλονίκη παραδίδονται στις φλόγες. Μέσα στην προκήρυξη γίνεται αναφορά για το σε ποιους απευθύνεται η οργάνωση μέσα από τη δράση και το λόγο της: *«Τασσόμαστε έμπρακτα στο πλευρό αυτών που αποφάσισαν να πάρουν τη μοίρα στα χέρια τους και να επιλέξουν για τη ζωή τους. Σε αυτούς που χωρίς δεύτερη σκέψη ξέθαψαν το τσεκούρι του πολέμου και με λύσσα άρπαξαν αυτά που τους ανήκουν. Σε αυτούς που αποφάσισαν να βγουν από την 'αίθουσα αναμονής' της ζωής τους και θέλησαν να δράσουν. Είμαστε δίπλα σε καθένα που επιλέγει να αποδράσει από το στρατόπεδο της υπαρχιακής ανέχειας και της επιβίωσης.»*

(φωτογραφία από το εμπρηστικό μπαράζ στις 25 και 26/9/2008)

Στις 27/9/2008 ο πυρήνας της ΣΠΦ **‘Αναρχικές Ατομικότητες’** πυρπολεί μέρα μεσημέρι στη λεωφόρο Συγγρού βανάκια που ανήκουν σε μαγαζιά στριπτιζ, μια σχέση εκμετάλλευσης που συχνά μένει στη σκιά: *«τη γυμνή εμπορία της ανθρώπινης σάρκας, το σεξ που υποβιβάζεται σε εμπόρευμα. Εμπόριο γυναικών, σκλαβιά για μια ψεύτικη μορφή ευχαρίστησης»*

Στις 29/9/2008 ο πυρήνας **‘Αναρχικές Ατομικότητες’** ξανακυτπά, τοπθετώντας εμπρηστικό μηχανισμό στην Εθνική Τράπεζα στον παράδρομο της εθνικής στο 17^ο χιλιόμετρο της Αθηνών-Λαμίας. *«Πως μπορούμε να επιτεθούμε στη συναίνεση των καταπιεσμένων, στην ίδια τους την εκμετάλλευση;»*, αναφέρεται στην προκήρυξη για να απαντηθεί μετά, *«Σίγουρα όχι με το να πούμε στους εκμεταλλεζόμενους μια περίπλοκη ανάλυση για το καπιταλιστικό σύστημα και την κυριαρχία, γιατί για να καταλάβεις τον ίδιο σου το ρόλο και να ανοίξεις χώρο για να σκεφτείς παραπέρα μια πρώτη εξέγερση είναι αναπόφευκτη και απαραίτητη. Με το να ενθαρρύνεις αυτήν την εξέγερση, να κάνεις ξεκάθαρο με πράξεις ότι η κυριαρχία-εξουσία δεν είναι απλά θεωρητικοί όροι που βρίσκονται μόνο σε ακαδημαϊκές συζητήσεις, αλλά αποτελείται από υποδομές και ανθρώπους στους οποίους μπορείς να επιτεθείς παντού και πάντα, είναι η μόνη πιθανότητα να καταρρεύσει αυτή η συναίνεση και να καταστραφεί το νεκροταφείο που ονομάζεται κοινωνία.»*

Στις 7/10/2008 δύο πυρήνες πυρπολούν δύο ATM αντίστοιχα σε υποκαταστήματα της Εθνικής Τράπεζας στη Θεσσαλονίκη. Πρόκειται για τους **‘Ιππότες της Φλογερής Τραπεζής’** και τη **‘Συναντουργία των Λυσσασμένων Εγώ’**. Η προκήρυξη που ακολουθεί αναφέρει συνοπτικά το ζήτημα της άρνησης εργασίας ως μια επαναστατική επιλογή.

Στις 29/10/2008 ο πυρήνας **‘Επαναστατικός Στρατός’** τοποθετεί εμπρηστικό μηχανισμό μέσα στο χώρο του Στρατοδικείου του ΡΟΥΦ, ανοίγοντας τρύπα στο συρματόπλεγμα της περιφράξης κάτω από τη μύτη δύο σκοπών του στρατού. Είναι μόνο το προοίμιο μιας συνολικής επίθεσης εναντίον του στρατού.

Από τις 2-4/11/2008 ακολουθεί ένα μπαράζ εννιά εμπρηστικών επιθέσεων σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη που στοχεύουν μεταξύ άλλων τζιπ και βαν του πολεμικού ναυτικού, ενώσεις απόστρατων αξιωματικών, εταιρίες πληροφορικών συστημάτων που συνεργάζονται με το στρατό, καθώς και το πολιτικό γραφείο του τότε υπουργού Άμυνας Βαγγέλη Μεϊμαράκη. *«Ο στρατός αλλάζει πρόσωπο και γίνεται πιο επικίνδυνος...Επαγγελματικός милитарισμός σημαίνει ατσαλάκωτη εικόνα, ειδικέυση, εκπαίδευση, νέα συστήματα τεχνολογίας, σημαίνει αίσθημα ασφάλειας δίπλα στον πολίτη. Είναι μια νέα πρόταση ζωής... Ο στρατός προελαύνει σήμερα έξω από τα σύνορα για να αποκαταστήσει τη δολοφονική ειρήνη των*

αφεντικών, των νομοταγών ιδιοκτητών, της σιωπηλής πλειοψηφίας και ταυτόχρονα προετοιμάζεται να υπερασπιστεί την ίδια την ειρήνη κ' στο εσωτερικό των μητροπόλεων με κάθε τίμημα...Εξάλλου, πόλεμος και ειρήνη, είναι δύο διαφορετικές εκφάνσεις της καπιταλιστικής κυριαρχίας...»

Στις 3/12/2008 ο πυρήνας Διεθνούς Αλληλεγγύης τοποθετεί εμπρηστικό μηχανισμό στο Γαλλικό πρακτορείο ειδήσεων στο Κολωνάκι της Αθήνας σε ένδειξη αλληλεγγύης σε Γάλλους διωκόμενους για συμποτάζ σε σιδηροδρομική γραμμή υψηλής ταχύτητας.

Την Πρωτοχρονιά του 2009 η ΣΠΦ πραγματοποιεί ένα μαπαράζ σε 14 στόχους σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη αφιερωμένο στον αναρχικό Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο που δολοφονήθηκε στις 6 Δεκέμβρη από το ένστολο γουρούνι Επαμεινώνδα Κορκονέα *«Τώρα δεν ταιριάζει η φλόγα των κεριών πάνω από ένα νεανικό μνήμα, αλλά ολόκληρες πολιτείες να λαμπαδιάζουν. Αντί για μοιρολόγια, οι μονόλογοί μας έχουν αρχίσει να ακούγονται παντού: Εκδίκηση, Επίθεση, Επανάσταση. Αυτές τις στιγμές του Δεκέμβρη έγινε η καρδιά μας μια αρμαθιά από ξυράφια. Θα την κρατήσουμε έτσι για πάντα. Οι μέρες, οι μήνες, τα χρόνια δε θα μείνουν άδεια ατενίζοντας την παραίτηση, αλλά θα γεμίζουν τους φάκελους της ασφάλειας και της αντιτρομοκρατικής, ως λαμπρή απόδειξη ότι ζούμε ενάντια στην εποχή μας, εδώ που κυφορείται το νέο λυσσασμένο αντάρτικο πόλης ως μια υπόθεση που δεν είναι πλέον υποθετική, αλλά πραγματικότητα.»*

Στις 11-12/2/2009 ένα διήμερο 17 εμπρηστικών επιθέσεων που όλες σχετίζονται με την υπόθεση της 17Ν, λαμβάνει χώρα σε Αθήνα-Θεσσαλονίκη. Η ΣΠΦ μέσα από την προκήρυξη που ακολουθεί τοποθετείται δημόσια για το αντάρτικο πόλης, κάνοντας μια ανασκόπηση στις προηγούμενες εμπειρίες αγώνα, μια σειρά εκτιμήσεων σε σχέση με αυτές, μια πρόταση για την οργάνωση του αντάρτικου πόλης στο σήμερα καθώς και μια πολεμική σε όσους ακόμα και μέσα στο κίνημα καταδικάζουν ή απαξιώνουν αυτήν την επαναστατική προοπτική δράσης. Μερικοί στόχοι είναι υποκαταστήματα των ΕΛΤΑ, κομματικά γραφεία της Αριστεράς (ΚΚΕ, Συνασπισμός), πολιτικά και επαγγελματικά γραφεία (Πάγκαλος, Δοξιάδης κλπ), τα σπίτια του προϊσταμένου της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας Παπαγγελόπουλου και του εφέτη ανακριτή του Αρείου Πάγου Β. Φούκα, αναπληρωματικού μέλους του εφετείου της 17Ν και ανακριτή στην υπόθεση του Μιχάλη Πρέκα. *«Για εμάς το αντάρτικο πόλης είναι μια μικρογραφία ενός γενικευμένου πολέμου που δεν έχει κηρυχτεί ακόμα. Είναι μια διαδικασία να πάρεις τη ζωή στα χέρια σου. Είναι η απόφαση για μια μάχη που διεξάγεται 24 ώρες το 24ωρο, 365 μέρες το χρόνο. Οι επιθέσεις μας δεν είναι παραδειγματικές, είναι πράξεις πολέμου... Το αντάρτικο πόλης είναι αντίληψη, είναι νοοτροπία, είναι η οργανωμένη άμεση δράση.»* (Απόσπασμα της προκήρυξης)

Στις 9/4/2009 τέσσερις ωρολογιακοί εμπρηστικοί μηχανισμοί τοποθετούνται στην Ιερά Μητρόπολη στο κέντρο της Αθήνας, στην Αγία Τριάδα στην μητρόπολη Πειραιά, στην εκκλησία της Αγίας Σοφίας στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, όπως και στον ιερό ναό του Αγίου Δημητρίου, στην πολιούχο εκκλησία της Θεσσαλονίκης. Αυτές οι επιθέσεις μέσα στην Μεγάλη Εβδομάδα είναι ένα μήνυμα κοινωνικής πρόκλησης, μια επίθεση στην ίδια τη θρησκεία και σε ό,τι αυτή αντιπροσωπεύει. Είναι παράλληλα ένα νέο επίπεδο εξέλιξης της οργάνωσης που δοκιμάζει καινούργιες τεχνολογίες και μεθόδους δράσης.

Από τις 14-19/5/2009 μια μεγάλη συντονισμένη επίθεση τουλάχιστον πέντε συνωμοτικών ομάδων σε Θεσσαλονίκη, Καβάλα, Αθήνα με την επωνυμία **‘Σύμπραξη Εμπρηστών-Επιχείρηση Ασφάλεια’** στοχοποιεί οτιδήποτε σχετίζεται με το θεσμό, το δόγμα και τις δομές των σωμάτων ασφαλείας. Προσωπικά οχήματα μπάτσων, καταστήματα security, εταιρίες συνεργασίας με την αστυνομία, όλα παραδίδονται στη φωτιά. Η ΣΠΦ συμμετέχει στη ‘Σύμπραξη Εμπρηστών’ τοποθετώντας ωρολογιακούς εκρηκτικούς μηχανισμούς σε δύο υπό ανέγερση Α.Τ. στη Νέα Πεντέλη (Αθήνα) και στη Σταυρούπολη (Θεσσαλονίκη). Ένα μεγάλο στοίχημα έχει κερδηθεί μέσα από την επιτυχία του συντονισμού των επιθέσεων και της διάχυσης τους σε τέτοιο εύρος. Στην προκήρυξη της η ΣΠΦ θέτει προτάσεις για την εγκαθίδρυση ενός νέου γύρου λυσσασμένου αντάρτικου πόλης που, με όλα τα μέσα, θα πλήττει την κοινωνική συνοχή και ηρεμία, θα πλήττει τους θεσμούς και τα πρόσωπα της εξουσίας, θα ψέγει την κοινωνία για την απάθεια, την υποταγή και την ψυχική ή ενεργητική συνδρομή της στο σύστημα. Ένα νέο αντάρτικο πόλης που θα εμπλουτίζεται, θα εξελίσσεται, θα οξύνεται και θα γίνεται πιο επικίνδυνο συνεχώς.

Στις 10/7/2009 η ΣΠΦ τοποθετεί εκρηκτικό μηχανισμό στο πίσω μέρος της οικίας του πρώην υφυπουργού εσωτερικών Παναγιώτη Χηνοφώτη κάτω από τη μύτη του φύλακα ειδικού φρουρού που προστάτευε το συγκεκριμένο πρόσωπο. Μεταξύ άλλων στην προκήρυξη αναφέρεται: *«Τώρα είναι που θεωρούμε πως η κοινωνική ειρήνη μπορεί να είναι πιο εύθραυστη από ποτέ. Προκρίνουμε λοιπόν την*

αναβάθμιση μας, αλλά και όλων των ομάδων που συμμετέχουν στο αντάρτικο πόλης. Μια αναβάθμιση επιχειρησιακή... εμπλουτισμένη με όλα τα μέσα. Χωρίς φετιχισμούς και υπερβολές ενθουσιασμού. Πρώταγμα μας είναι η συνεχιζόμενη εξέλιξη, μέχρι να ξεπεράσουμε τους ίδιους μας τους εαυτούς, να εξαντλήσουμε τα περιθώρια των αντοχών μας.»

Στις 22/7/2009 η ΣΠΦ τοποθετεί εκρηκτικό μηχανισμό που εξουδετερώνεται από μπάτσους στο προξενείο της Χιλής. Μια ακόμα διεθνιστική ενέργεια, όχι μόνο για αλληλεγγύη σε κάποιους διωκόμενους κρατούμενους, αλλά και ως μια πράξη εκδίκησης στη μνήμη του **αναρχικού αντάρτη Mauricio Morales** που σκοτώθηκε στη Χιλή, καθώς ανατινάχτηκε η βόμβα που μετέφερε ο ίδιος. Ένας ελάχιστος φόρος τιμής στο νεκρό σύντροφο. *«Κάθε επίθεση από τη Χιλή έως την Ελλάδα και απ' την Ιταλία έως την Αργεντινή είναι μια πράξη μνήμης, όχι για το παρελθόν που μας ορίσανε, αλλά για το παρόν που ζούμε και το μέλλον που θα κουρσέψουμε. Είναι η απαλλοτρίωση των δικών μας στιγμών από τους εαυτούς μας στον τεμαχισμένο χρόνο της κυριαρχίας. Είναι ο καθρέπτης μας μεταμφιεσμένος σε βόμβα, πιστόλι, εμπρηστικό μηχανισμό που μας απελευθερώνει.»* (από την προκήρυξη για την επίθεση αυτή)

Στις 2/9/2009 στοχοποιείται λίγες μέρες πριν τη ΔΕΘ το υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης στη Θεσσαλονίκη. Ένας ακόμα εκρηκτικός μηχανισμός τοποθετείται στο πίσω μέρος του υπουργείου. Στην προκήρυξη επιχειρείται μια ανάλυση για το πώς το σύστημα αξιοποιεί και διαχειρίζεται τις κρίσεις. *«Αυτό που πρέπει να κατανοήσουμε ως επαναστατικό κομμάτι και ως αντάρτικη τάση είναι η κοινωνική αξία της οικονομικής κρίσης, η κοινωνική αξία του φόβου, να προχωρήσουμε στις αντιαναλύσεις μας και να επιτεθούμε σε όλα τα μέτωπα.»*

Στις 23/9/2009 εκρηκτικός μηχανισμός σκάει στην οικία της υπονήφιας τότε βουλευτή του ΠΑΣΟΚ Λούκας Κατσέλη στο Κολωνάκι. Στις 2/10/2009 ακόμα ένας μηχανισμός εκρήγνυται στην οδό Γκιλφόρδου κοντά στην εξέδρα (50 μέτρα απόσταση) από το σημείο όπου θα πραγματοποιούσε την προεκλογική του ομιλία ο τότε πρωθυπουργός Κ. Καραμανλής. Η ΣΠΦ αναλαμβάνει την ευθύνη και για τις δύο επιθέσεις. Στην προκήρυξη τοποθετείται κάθετα και διαχωριστικά απέναντι στις κοινωνικές συμπεριφορές που τροφοδοτούν και αναπαράγουν το σύστημα μέσα στο σύστημα, με αφορμή τις επερχόμενες εκλογές. *«Από εδώ και πέρα η θέση της αδιαφορίας έχει καταργηθεί. Ο επαναστατικός τερρορισμός και εμείς ως Σνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς περνάμε το κατώφλι της κοινωνικής απειλής και της μηδενιστικής επίθεσης. [...] Θα παίξουμε ρόσικη ρουλέτα με το ρεβόλβερ της ζωής στα χέρια μας, αντί να σβήσουμε αργά και υπομονετικά μακριά από αυτά που αναζητήσαμε. Ξέρουμε πως δεν είμαστε μόνοι. Γνωρίζουμε πως τα νέα συντρόφια της φωτιάς είναι μαζί μας και είμαστε μαζί τους. Το νέο αντάρτικο πόλης πέρα από κάθε προσδοκία προσέθεσε τη δικιά του ξυραφιά στο πρόσωπο αυτού του κόσμου...»*

(φωτογραφία από την επίθεση στην οδό Γκιλφόρδου)

Τέλος του Οκτώβρη του 2009 η οργάνωση τοποθετεί βόμβα στην είσοδο της πολυκατοικίας που διαμένει η πρώην υπουργός Παιδείας Μαριέττα Γιαννάκου. Με αφορμή, όπως αναφέρεται στην προκήρυξη, κάποιες πρόσφατες κινητοποιήσεις μαθητών με τη μορφή καταλήψεων και βανδαλισμών στα σχολικά κτίρια που πέρασαν στα ψιλά, γίνεται μια εκτενής προσέγγιση του εκπαιδευτικού συστήματος και μια τοποθέτηση στο ζήτημα της αυτομόρφωσης. *«Έτσι και για την εκπαίδευση δεν προτείνουμε ούτε εναλλακτικά προγράμματα διδασκαλίας, ούτε ελευθεριακά σχολεία. Δεν πιστεύουμε στην υποχρεωτική διδασκαλία ούτε των βασικών γνώσεων. Σε ένα μελλοντικό επαναστατικό χωροχρόνο ίσως να αισθανόμαστε περισσότερο και να σκεφτόμαστε λιγότερο. Δεν υπάρχει κάποια συνταγή. Κάποιοι μπορεί να μη θέλουν να διαβάσουν και να γράφουν γιατί τους αρέσει να ατενίζουν τη θάλασσα, να έχουν για σπίτι τους το δάσος και για στέγη τους τα αστέρια... Εμείς μιλάμε για μια άλλη γνώση, ακαθόριστη, απρόβλεπτη και απεριόριστη. Μια γνώση μέσα από τη βιωματική αναζήτηση, το πείραμα, την επιθυμία, το παιχνίδι... Μια γνώση που δε θα ελέγχεται από βασικούς κανόνες αλλά θα είναι μια αυστηρά προσωπική υπόθεση του καθενός μας, μιας υπόθεσης πνευματικής αναζήτησης και πρακτικής γνώσης.»*

Στις 13/11/2009 μια μέρα μετά την εξέταση των κατηγορουμένων για συμμετοχή στην ΣΠΦ από εφέτες ανακριτές, η οργάνωση τοποθετεί εκρηκτικό μηχανισμό στην είσοδο του σπιτιού του πρώην αριστερού και νυν τυχοδιώκτη-διανοούμενου Μίμη Ανδρουλάκη. Η ενέργεια γίνεται σε ένα κλίμα ιδιαίτερης φόρτισης. Λίγες μέρες μετά την επέτειο του πολυτεχνείου και ένα χρόνο, περίπου, μετά το Δεκέμβρη του '08. Στο δημόσιο διάλογο υπάρχει μεγάλη αντιπαράθεση μεταξύ κομμάτων με αφορμή τις πρόσφατες τότε εξελίξεις στο χώρο της ένοπλης βίας (συλλήψεις στο Χαλάνδρι για ΣΠΦ, βομβιστικές ενέργειες, πυροβολισμοί στο Α.Τ. Αγίας Παρασκευής, επικηρύξεις καταζητούμενων συντρόφων για την υπόθεση των «ληστών με τα μαύρα»). Μέλη του ΣΥΡΙΖΑ προτείνουν πορεία κατά της τρομοκρατίας και διάφοροι διανοούμενοι, μεταξύ τους και ο Ανδρουλάκης ειρωνεύονται, επιτίθενται και λοιδορούν τους επαναστάτες και αντάρτες πόλης. Στην προκήρυξη που ακολουθεί γίνεται λόγος για όλα τα παραπάνω και μεταξύ άλλων αναφέρεται: *«Πιστεύουν έστω και για μια στιγμή ότι θα μας έπειθαν να τερματίσουμε και να συνάψουμε ανακωχή; Τους απαντάμε ήδη... Ας μη γελιούνται. Η ίδια η ζωή μας έχει πείσει για την ορθότητα της στάσης μας. [...] Άλλωστε, αυτοί που είναι πραγματικά αδίστακτοι και αιμοδιψείς είναι οι μόνιμοι κάτοικοι των τηλεοπτικών παραθύρων και του καναπέ. Αυτοί όμως νομιμοποιούνται από το σύστημα να είναι παθητικοί δολοφόνοι. Εκτελούν με το τηλεκοντρόλ, χαιρέκακα και σε αργή κίνηση, παρακολουθώντας την άνοδο και την πτώση των εύκαιρων τηλεοπτικών αστέρων του κάθε reality show. Εκστασιάζονται με την αποδόμηση της προσωπικότητας και της αξιοπρέπειας κάθε ατόμου που έχει την ατυχία να πέσει θύμα τηλεοπτικής ανάκρισης. Αρέσκονται να κρυφοκοιτάζουν από την τηλεοπτική κλειδαρότρυπα τις κλεμμένες ζωές των άλλων, ζητώντας περισσότερα μυστικά, περισσότερες αποκαλύψεις, περισσότερο πόνο...»*

Στα μέσα του Δεκέμβρη του 2009 η ΣΠΦ τοποθετεί ισχυρό εκρηκτικό μηχανισμό στο ισόγειο των γραφείων της Εθνικής Ασφαλιστικής προξενώντας μεγάλες υλικές ζημιές. Όπως αναφέρει στην προκήρυξη στην οποία αναλύει εκτενώς και προτάσσει την άρνηση εργασίας ως μια επαναστατική και αξιοπρεπή επιλογή απέναντι στον εκβιασμό της μισθωτής σκλαβιάς, προχωρά σε αναβάθμιση του εκρηκτικού υλικού που χρησιμοποιεί και εξαγγέλλει νέες επιθέσεις. Παράλληλα, εκφράζει τη στήριξη της στον αναρχικό Gabriel Pombo Da Silva, συμμετέχοντας με αυτήν την ενέργεια στην καμπάνια αλληλεγγύης που είχε εξαγγείλει ο ίδιος μέσα από τις φυλακές.

(φωτογραφία από την επίθεση στην Εθνική Ασφαλιστική)

Στις αρχές Γενάρη του 2010 σημειώνεται έκρηξη στον προαύλιο χώρο του ελληνικού κοινοβουλίου. Φθορές προκαλούνται στο φυλάκιο σκοπιάς του Αγνώστου Στρατιώτη και σε παράθυρα του κτιρίου της Βουλής. Η ΣΠΦ αναλαμβάνει την ευθύνη για την επίθεση μέσα από ένα κείμενο-πολεμική στην Δημοκρατία. Στην προκήρυξη γίνεται επίσης κριτική στους ψηφοφόρους που επιμένουν να αναθέτουν τη διαχείριση των ζών τους στους εκάστοτε υποψηφίους των διαφόρων κομμάτων.

Στις 20-22/3/2010 η ΣΠΦ πραγματοποιεί μια βομβιστική εκστρατεία χτυπώντας σε διάστημα 30 ωρών τρεις στόχους: τα γραφεία της Χρυσής Αυγής που βρίσκονταν στον 5^ο όροφο πολυκατοικίας πίσω από την πλατεία Ομόνοιας, τις εγκαταστάσεις κράτησης μεταναστών στην Πέτρου Ράλλη, και το σπίτι του προέδρου του ελληνοπακιστανικού συλλόγου Ανουάρ Ικμπόλ, που όπως αναφέρεται και στην προκήρυξη «έχει μαζέψει όλους τους φιλήσυχους Πακιστανούς και στο παρελθόν είχε ευθυγραμμιστεί με τον τότε υπουργό δημόσιας τάξης, καλύπτοντας το θέμα των απαγωγών συμπατριωτών του». Στις δύο πρώτες περιπτώσεις τοποθετείται ισχυρή εκρηκτική ύλη, ενώ στο σπίτι του αντιπροέδρου όπως εξηγήει η οργάνωση σε άλλη ανακοίνωσή της που δε συνοδεύεται από επίθεση, χρησιμοποιείται μαύρη πυρίτιδα, λόγω της ιδιομορφίας της περιοχής (πυκνοκατοικημένη ζώνη). Στην προκήρυξη που ακολουθεί τις ενέργειες, η οργάνωση τοποθετείται πάνω στο ζήτημα των μεταναστών, των παρακρατικών και φασιστικών οργανώσεων, αλλά και στο ρόλο των μεταναστών στην ελληνική κοινωνία. Επίσης, γίνεται κριτική στις απόψεις που προσδιορίζουν τους ανθρώπους, είτε βάση εθνότητας (όταν πρόκειται για φασίστες και εθνικιστές), είτε βάση ταξικής θέσης (όταν πρόκειται για μεγάλο κομμάτι της ανατρεπτικής πτέρυγας) κατά αποκλειστικότητα. **«Αυτές οι απόψεις, είτε για φυλές, είτε για προλετάριους, είναι άκαιρες στις πολυφυλετικές κοινωνίες του 21^{ου} αιώνα. Σήμερα η εργασιακή ανέλιξη και η επαγγελματική 'επιτυχία' είναι η νέα 'θρησκεία' που έχει οπαδούς σε όλες τις εθνικότητες και σε όλες τις κοινωνικές τάξεις. Έτσι, ανεξαρτήτως φυλετικής και ταξικής καταγωγής μπορεί να είσαι δουλοπρεπής και υποτακτικός ή αρνητής και επαναστάτης. Οι σύντροφοι και οι εχθροί μας ανήκουν σε όλες τις φυλές και σε όλες τις τάξεις... Τα κριτήρια που καθορίζουν τον επαναστάτη είναι η αντίληψη και η συνείδησή του, οι επιλογές και οι αρνήσεις του και τέλος η συνολική ρήξη του με το σύστημα. Έτσι, οι ατομικές επιλογές που καθορίζεις εσύ και όχι απαρχαιωμένοι συστημικοί διαχωρισμοί σε κάνουν αυτό που θέλεις να γίνεις.»**

(τα γραφεία της Χρυσής Αυγής μετά τη βομβιστική επίθεση)

Στα μέσα του Μαΐου του 2009 σημειώνονται δύο ισχυρές εκρήξεις σε Αθήνα (φυλακές Κορυδαλλού) και Θεσσαλονίκη (Δικαστήρια). Η ΣΠΦ αναλαμβάνει την ευθύνη για τις δύο επιθέσεις με μια προκήρυξη στην οποία εξηγεί την επιλογή των στόχων αυτών. *«Απέναντι στην αναγκαστική αναδίπλωση του εχθρού οι επαναστατικές δυνάμεις μπορούν να εκπονήσουν καινούργιους σχεδιασμούς και νέες στρατηγικές για την όξυνση της κατάστασης, για την κατάρρευση του συστήματος. Είναι αναμενόμενο πως το κράτος μπροστά στην κοινωνική κρίση που ξεσπάει απέναντι στα νέα οικονομικά μέτρα, θα προβάρει το ‘σιδηρούν προσωπίο’ του και θα ισχυροποιήσει τους παραδοσιακούς συντηρητικούς θεσμούς. Για αυτό το λόγο βάλουμε στο στόχαστρο ‘παλαιάς’ κοπής μηχανισμούς της εξουσίας. Ταυτόχρονα μέσα απ’ τα χτυπήματά μας, θέλουμε να θέσουμε σε κίνηση μια από τις βασικές μας προτεραιότητες που είναι η άμεση απελευθέρωση των αιχμάλωτων κρατουμένων. Στο ταξίδι της επανάστασης που έχουμε ξαμοληθεί η θέση τους είναι πάντα δίπλα μας...»*

Παράλληλα, η προκήρυξη συνοδεύεται από ανακοίνωση της οργάνωσης σχετικά με τα γεγονότα της 5/5 (εμπρησμός της MARFIN). Σε αυτήν την ανακοίνωση η οργάνωση τοποθετείται σχετικά με το γεγονός του εμπρησμού, με τις διαστάσεις που πήρε στα media, με τη διαχείριση που είχε από πλευρές του α/α χώρου, και προτάσσει την οργανωμένη επαναστατική βία, πέρα από φετιχισμούς και από επιπολαιότητες, τον επαναστατικό милитарισμό, όπως χαρακτηριστατικά αναφέρει (ξεκαθαρίζοντας στο κείμενο πως δεν ταυτίζεται με την «επαναστατική πρωτοπορία»).

Από τις 1-4/11/2010 μια μεγάλη εκστρατεία αποστολής εμπρηστικών δεμάτων σε πρεσβείες ξένων χωρών στην Ελλάδα, αλλά και σε ξένους ηγέτες στο εξωτερικό προκαλεί χάος και αναστάτωση στις διεθνείς διωκτικές αρχές. Δυόμισι βδομάδες, περίπου, μετά, η ΣΠΦ αναλαμβάνει την ευθύνη για τα πακέτα-βόμβες με ένα μανιφέστο για τη **μαχητική αναρχία** και το **νέο αντάρτικο πόλης**, για την **αντικοινωνική τάση** και για τη **συνοχή της κοινωνίας**, για την **οικονομική κρίση** και την **κοινωνική πόλωση**, για τον **αναρχοατομικισμό** και τον **επαναστατικό τρομορισμό**, για την **πολιτική ανάληψη ευθύνης**, και τέλος για την **αλληλεγγύη** και τη **στήριξη αντάρτικων ομάδων και αιχμάλωτων επαναστατών σε διεθνές επίπεδο**. Πρόκειται για 14 εμπρηστικά δέματα-βόμβες με παραλήπτες: τις πρεσβείες του Βελγίου, του Μεξικού, της Χιλής, της Γερμανίας,

της Γαλλίας, της Ελβετίας, της Βουλγαρίας, της Ρωσίας αλλά και τη Γερμανίδα Καγκελάρια Angela Merkel, τον Ιταλό πρωθυπουργό Silvio Berlusconi, το Γάλλο πρόεδρο Nicola Sarkozy, το ευρωπαϊκό δικαστήριο, τη διεύθυνση της Euro-just, και τα κεντρικά της Europol. Στο κείμενο αναφέρεται επίσης: **«Σήμερα είναι επιτακτικό το ξεκίνημα μιας νέας φάσης στην εξέλιξη της επαναστατικής σκέψης και δράσης. Ένα ποιοτικό άλμα που θα φέρει κοινές επιλογές οι οποίες βρίσκονται εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, ένα βήμα πιο κοντά. Σκοπός μας είναι η συγκρότηση ενός αφορμαλιστικού αντιεξουσιαστικού διεθνούς δικτύου αντάρτικων ομάδων και αυτόνομων ατομικότητων. Η δημιουργία ενός δικτύου που οι σύντροφοι και οι ομάδες που θα συμμετέχουν σε αυτό θα ανταλλάσουν εμπειρίες από όλο το φάσμα του αγώνα, απ' τον αυθόρμητο αναρχισμό, απ' την ένοπλη πάλη, από την πολιτική ανωνυμία, απ' το εξεγερσιακό ρεύμα.»**

(ένα από τα δέματα που στάλθηκαν σε διάφορους στόχους)

Τέλη Δεκέμβρη του 2010 ένας ισχυρός εκρηκτικός μηχανισμός ανατινάζει το διοικητικό πρωτοδικείο Αθηνών στην οδό Λουίζης Ριανκούρ μετατρέποντας την περιοχή σε βομβαρδισμένο τοπίο. Η βόμβα ήταν τοποθετημένη σε μπαγκαζιέρα μοτοσυκλέτας, η οποία έχει τοποθετηθεί κοντά στην πρόσοψη του κτιρίου. Λίγες μέρες μετά η ΣΠΦ αναλαμβάνει την ευθύνη για την επίθεση, την οποία αφιερώνει στα φυλακισμένα μέλη της οργάνωσης, οι οποίοι σε λίγο χρονικό διάστημα θα είχαν τη δίκη τους. Η προκήρυξη είναι μια ευθεία προειδοποίηση προς τους δικαστές: **«Σύγχρονοι ιεροεξεταστές-δικαστές, δεσμευόμαστε δημόσια πως για κάθε χρόνο φυλακής που θα ακούνε τα αδέρφια μας θα τοποθετούμε από ένα κιλό εκρηκτικής ύλης στις αυλές των σπιτιών σας, στα αυτοκίνητά σας, στα γραφεία σας, ενώ δεν αποκλείουμε και τις προσωπικές συναντήσεις τει α τει μαζί σας εφαρμόζοντας τη στρατηγική του αιφνιδιαστικού πλησιάσματος. Αν κάποιοι δικάζοντας ιδέες και επαναστάτες θεωρούν ότι κάνουν απλά τη δουλειά τους, τότε θα μεταφέρουμε και εμείς τη 'δική μας δουλειά' σπίτι τους...»** Επίσης, η προκήρυξη συνοδεύεται από ένα κείμενο-κάλεσμα σε ένα διεθνές αναρχικό δίκτυο στις αρχές που είχαν διατυπωθεί σε παλαιότερη ανοιχτή επιστολή της Ιταλικής FAI προς το αναρχικό αντιεξουσιαστικό κίνημα στις 21/12/2003. Στην προκήρυξή της η ΣΠΦ περιγράφει πως θα μπορούσε να λειτουργήσει ένα τέτοιο δίκτυο, καθώς και την πολιτική αξία ενός τέτοιου εγχειρήματος.

(φωτογραφία μετά τη βομβιστική επίθεση στο Πρωτοδικείο)

Στις αρχές του Φλεβάρη του 2011 δέμα βόμβα εξουδετερώνεται από πυροτεχνουργούς της Αστυνομίας στο Υπουργείο Δικαιοσύνης. Παραλήπτης είναι ο ίδιος ο υπουργός Χάρης Καστανίδης. Την αποστολή του δέματος αναλαμβάνει λίγες μέρες μετά η ΣΠΦ. Στην προκήρυξη γίνεται αναφορά στην απεργία πείνας που πραγματοποιούν φυλακισμένα μέλη και κατηγορούμενοι για τη συμμετοχή τους σε αυτή, για τις συνθήκες στις οποίες διεξάγεται η δίκη τους. Ακόμα, η οργάνωση δηλώνει δημόσια πως «από εδώ και πέρα» θα συμμετέχει στο Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο – Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία. **«...Βέβαια η ανάγκη για στρατηγική είναι πιο ξεκάθαρη από ποτέ. Ο κεραυνός δεν ταξιδεύει ποτέ σε ευθείες επαναλαμβανόμενες γραμμές. Ξεσπάει αιφνιδιαστικά. Ακόμα και μια φαινομενική «σιγή», δεν είναι οπισθοχώρηση, αλλά η ησυχία πριν τη βροντή...»**

Αλληλέγγυοι/ες για την υπόθεση της Ε.Ο.Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

«Ο ήλιος θα συνεχίσει να ανατέλλει»

**«Η γνώση ορίζει ένα σχέδιο,
κάθε σχέδιο είναι καινούργιο και ορίζει τις στιγμές του,
κάθε στιγμή είναι καινούργια, αλλά ταυτόχρονα έρχεται από
τη μνήμη όλων εκείνων που υπήρξαμε πριν από αυτήν»**

Ενδοχώρα του απόλυτου

i) Η αρχή

Η **ε.ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς**, δεν ξεκίνησε τη δράση της από το μηδέν. Δεν συνέβη ως μία κάθετη γραμμή που διέκοψε το χωροχρόνο. Ήταν μια προοπτική που φώναζε από το παρελθόν. Η **Συνωμοσία αποτέλεσε τη συλλογική σύνθεση και σύνδεση βιωμάτων και αντιλήψεων, όλων εμάς που συμμετέχουμε σ' αυτήν, αντλώντας πολύτιμα συμπεράσματα από εμπειρίες προηγούμενων ανατρεπτικών εγχειρημάτων και επιθέσεων που είχαμε λάβει μέρος.**

Ήταν η επιθυμία μας να κάνουμε συλλογικά ένα βήμα παραπάνω. Όχι για να ανεβούμε κάποιο σκαλί μιας άτυπης ιεραρχίας φετιχισμού της βίας και των μέσων της, αλλά απλά για να προχωρήσουμε παραπέρα και να εξερευνήσουμε νέες προοπτικές. Να περάσουμε από το «παρειστικό» στην οργάνωση, απ' το ευκαιριακό στο σταθερό, απ' τον αυθορμητισμό στη στρατηγική.

Σε αυτή τη διαδρομή σταθήκαμε κριτικά απέναντι στο παρελθόν, αλλά δίχως ποτέ να το απορρίψουμε ως κάτι το εχθρικό. Είμαστε γέννημα-θρέμμα της αναρχίας, των δυνατών στιγμών της και των μεγάλων κενών της. Άλλωστε, η κριτική και η αυτοκριτική δεν έχουν στόχο να βάλουν τέλος σε κάτι, αλλά αντίθετα αποσκοπούν στη μετεξέλιξή του. Το γεγονός ότι δεν προχωράμε τώρα σε ένα τέτοιο απολογισμό είναι, όχι γιατί φοβόμαστε να αναγνωρίσουμε τα λάθη μας, αλλά γιατί η απόσταση και η ψυχραιμία είναι καλύτεροι σύμβουλοι από τον αυθορμητισμό σε μια τέτοια αναζήτηση.

Σε καμία φάση της σύντομης και έντονης ιστορίας μας, δεν χάσαμε τη συλλογική μνήμη του αναρχικού χώρου απ' τον οποίο προερχόμαστε. Άλλωστε, πιστεύουμε ότι έχουμε ανακαλύψει κάτι κοινό με όλους εκείνους τους συντρόφους που είχαν ξεκινήσει τον αγώνα πριν από μας, είχαν δώσει τις δικές τους μάχες, είχαν συλληφθεί, είχαν φυλακιστεί, αλλά δεν έσκυψαν ποτέ το κεφάλι. Έχουμε ανακαλύψει το αμετανόητο πάθος για την επανάσταση που συνδέει ιστορίες και καταστάσεις αγώνα από διαφορετικές δεκαετίες στην κοινή προοπτική της ατομικής και συλλογικής απελευθέρωσης.

Μέσα από αυτήν την προοπτική σφυρηλατούμε το δικό μας αλφάβητο. Μιλώντας στη γλώσσα της **άμεσης δράσης** θέσαμε ανοιχτά το ζήτημα της δημιουργίας των οργανωμένων υποδομών. Συχνά, η έννοια της οργάνωσης μας ξένιζε ως αναρχικούς, θεωρώντας ότι είναι ταυτόσημη με την ιεραρχία, τους ρόλους, την εξειδίκευση, τα «πρέπει» και τα καθήκοντα. Όμως, οι λέξεις νοηματοδοτούνται από τους ανθρώπους που τις χρησιμοποιούν. **Ρίξαμε, λοιπόν, στη μάχη το νόημα της αναρχικής επαναστατικής οργάνωσης με το όνομα Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς.**

ii) Η πορεία της σπίθας προς τη φωτιά

Από την πρώτη στιγμή απορρίψαμε την ιδέα ενός συγκεντρωτικού μοντέλου και επιλέξαμε να κινηθούμε με βάση την ατομική πρωτοβουλία που επιθυμεί να συλλογικοποιηθεί. **Μέσα από τις συνελεύσεις της οργάνωσης τέθηκαν τα ζητήματα της συνέπειας, της σταθερότητας, της συλλογικής και ατομικής ευθύνης και της άμεσης δράσης που μεταμόρφωνε τις λέξεις μας σε ενέργειες.** Ο κάθε σύντροφος είχε τη δυνατότητα να θέσει την πρότασή του για κάποιο πλάνο μάχης στη συνέλευση της ομάδας ώστε ν' ανοίξει μια συζήτηση γύρω από τη θεματική του, τη χρονική συγκυρία, την πολιτική ανάλυση, την επιχειρησιακή στοχοθεσία. Στη διάρκεια τέτοιων συζητήσεων δεν υπήρχε καμιά εγγυημένη συμφωνία. Κάποιες φορές αναπτυσσόταν μια έντονη διαλεκτική αντιθετικής επιχειρηματολογίας κυρίως σε σχέση με τη **στρατηγική των χρονικών προτεραιοτήτων**, ενώ πολύ πιο συχνά κατέφταναν περισσότερες από μια προτάσεις, οπότε έπρεπε να επιλέξουμε ποιες θα προκριθούν και ποιες θα μείνουν στην «αποθήκη» για μελλοντική επεξεργασία. Ήταν μια διαδικασία μέσα από την οποία άνοιγε περισσότερο το μυαλό μας, διευρυνόταν η αντίληψή μας, μαθαίναμε μέσα από τις διαφορετικές εμπειρίες του καθενός μας, υπερασπιζόμασταν με σθένος τις απόψεις μας, ξέραμε να αναγνωρίζουμε τα λάθη μας, κατανοούσαμε την έννοια της συνδιαμόρφωσης, συνειδητοποιούσαμε την αναγκαιότητα της στρατηγικής, και το βασικότερο απ' όλα **διαμορφώσαμε σχέσεις που δεν ήταν «επαγγελματικές» στο όνομα του σκοπού της επανόστασης, αλλά σχέσεις φιλίας, αληθινής συντροφικότητας και αυθεντικής αλληλεγγύης.**

Αγαπάμε αυτό που κάνουμε γιατί μας περιέχει με όλη μας την ουσία. **Γι' αυτό «Συνωμοσία» δεν είμαστε μόνο όλοι μαζί, αλλά και ο καθένας από μας χωριστά.** Έτσι, ακόμα και στις περιπτώσεις που δεν υπήρχε συλλογική συμφωνία για κάποια κίνηση, δεν καταφεύγαμε στη «ζητιανιά» της δημοκρατικής επικράτησης της πλειοψηφίας. Αντίθετα, η μειοψηφία των συντρόφων που επέμενε στην πραγμάτωση του χτυπήματος αναλάμβανε μια αυτόνομη πρωτοβουλία που έθετε σε κίνηση την επιλογή της. Αυτό γινόταν παράλληλα με την υπόλοιπη συλλογικότητα, η οποία αν χρειαζόταν κάπου θα στήριζε και φυσικά ήταν κομμάτι της οργάνωσης.

Γι' αυτό σε αρκετές προκηρύξεις υπάρχουν υπογραφές (φράξια μηδενιστών, κομμάντο Ανάσα Τρόμου, αντάρτικη ομάδα τροφιστών κ.α.) που ήταν αποτέλεσμα της κάθε πρωτοβουλίας. Σε δεύτερο χρόνο, μετά τη συμφωνία είτε της συλλογικότητας, είτε της πρωτοβουλίας, σχεδιάζοταν το χτύπημα. Ο καθένας μας συνείσφερε με τις γνώσεις του, γινόταν συλλογή πληροφοριών από εφημερίδες, περιοδικά, internet, πραγματοποιούνταν ανιχνευτικές χαρτογραφήσεις της περιοχής όπου θα γινόταν η ενέργεια, σχεδιάζοταν η διαδρομή προς τον στόχο (αποφυγή καμερών, αστυνομικών μπλόκων), όπως και η διαφυγή από εκεί με εναλλακτικά δρομολόγια σε περίπτωση κάποιου απρόοπτου συμβάντος και φυσικά το ενδεχόμενο συμπλοκής με μπάτσους, η ύπαρξη ομάδων υποστήριξης, «κρυφώνων», μέσων πρώτης βοήθειας κ.α. (Σε μελλοντικό εγχειρίδιο θα αναπτύξουμε αναλυτικά την εμπειρία μας σε σχέση με τη δικιά μας αντίληψη κατά τη διάρκεια ενός χτυπήματος).

Σε τρίτο χρόνο (που δεν ήταν ξεκομμένος από την αρχική πρόταση για την επιλογή ενός στόχου) εργαζόμασταν πάνω στο κείμενο της προκήρυξης. Όταν ανοιγόταν μία θεματική (π.χ. επίθεση στην αστυνομία) ο σύντροφος που έφερνε την πρόταση επιχειρηματολόγισε πάνω στο περιεχόμενό της. Στη συνέχεια ανοίγονταν ένας διάλογος που ο καθένας συμπλήρωνε, διαφωνούσε, διατύπωνε προβληματισμούς, έδινε άλλη προσέγγιση... Μόλις ολοκληρωνόταν η συζήτηση σε όσες συναντήσεις χρειαζόταν, τότε η συλλογικότητα συγκέντρωνε από όλες τις κουβέντες τα κεντρικά νοήματα και διαμορφώνονταν οι άξονες πάνω στους οποίους γραφόταν η προκήρυξη. Συνήθως η προκήρυξη με τις επιμέρους θεματικές μοιραζόταν σε όσους επιθυμούσαν να αναλάβουν το γράψιμό της και μετά το τέλος της κίνησης, μαζεύομασταν όλοι ώστε να τη διαβάσουμε, να κάνουμε τις διορθώσεις, τις προσθήκες και την τελική της επιμέλεια. Στις περιπτώσεις της πρωτοβουλίας αυτό το αναλάμβανε η ίδια η πρωτοβουλία.

Το ίδιο συνέβαινε και με τους συντρόφους στη Θεσσαλονίκη, ενώ όταν συμπράτταμε ως Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς Θεσσαλονίκης –Αθήνας υπήρχαν εκατέρωθεν σύντροφοι που συντόνιζαν τη δράση, με βάση τις αρχές της αμοιβαιότητας και τη συντροφικότητα.

iii) «Όλα για όλους»

Φυσικά γνωρίζαμε τον κίνδυνο που παραμονεύει σε κάθε συλλογικό εγχείρημα που θέλει να λέγεται αντιεξουσιαστικό. Μιλάμε για την εμφάνιση άτυπων ηγεμονιών και για την αναπαραγωγή της σαπίλας συμπεριφορών που εχθρευόμαστε. Θεωρούμε πως η αρχή της εξουσίας είναι ο διαχωρισμός. **Για να εξαφανίσουμε την πιθανότητα εμφάνισης κάθε άτυπης ιεραρχίας στο εσωτερικό μας, χτυπήσαμε**

κατευθείαν στην καρδιά την εξειδίκευση και τους ρόλους της τη στιγμή της γέννησής τους. Είπαμε : «Όλα είναι για όλους». Όλοι μπορούν να μάθουν και να αναζητήσουν μεθόδους κλοπής αυτοκινήτων και μηχανών, κατασκευής πινακίδων, πλαστογραφίας ταυτοτήτων και δημόσιων εγγράφων, απαλλοτρίωσης προϊόντων και χρημάτων, σκοποβολής, χρήσης όπλων και εκρηκτικών.

Γι' αυτό ήταν και είναι σημαντικό για μας οι τρόποι και τα μέσα που χρησιμοποιούνται στη δράση μας να είναι απλά και σχετικά εύκολα στην ανεύρεση και στην κατασκευή τους ώστε να διαχυθούν και να τα οικειοποιηθεί όποιος θέλει να επιλέξει να κινηθεί προς την κατεύθυνση του νέου αντάρτικου πόλης. **Βενζίνη, μπιτόνια, γκαζάκια, προσανάματα, που άνετα μπορεί να τα προμηθευτεί κανείς από supermarket, αλλά και αυτοσχέδιους ωρολογιακούς μηχανισμούς που με το κατάλληλο «ψάξιμο» σε τεχνικά βιβλία, εγχειρίδια internet, και λίγη ευρηματική φαντασία, μπορεί ο καθένας να κατασκευάσει.**

Βέβαια, δεν ξεχνάμε πως ενώ «όλα είναι για όλους» ο καθένας μας έχει τις δικές του ξεχωριστές ικανότητες, την ατομική του κλίση και θα ήταν λάθος να βρεθεί κάτω από τον οδοστρωτήρα της εξομοίωσης. Με οδηγό την επιθυμία και την αμοιβαία κατανόηση ο καθένας αναλαμβάνει να κάνει αυτό που τον περιέχει πιο συνολικά. Αν για παράδειγμα κάποιος είναι πολύ καλός οδηγός ή έχει διαρρηκτικές ικανότητες ή έχει κλίση στο γράψιμο, αυτό δεν σημαίνει ότι θα καταπιέσει τη δημιουργική του ικανότητα για χάρη μιας ψευδεπίγραφης συλλογικής εξομοίωσης. **Αυτό που πρέπει να κάνει ο κάθε σύντροφος είναι χωρίς να «θυσιάσει» τη συμμετοχή του, να μεταδώσει τις ικανότητές του και τη μεθοδολογία του σε όλους τους συντρόφους.** Ακόμα καλύτερα, αυτό μπορεί να γίνει με πιο διευρυσμένους τρόπους κι από τα στενά όρια μιας συλλογικότητας, να δοθεί στη διάθεση του συνόλου του αντιεξουσιαστικού ρεύματος μέσα π.χ. από την έκδοση πρακτικών εγχειριδίων, όπως εξέδωσαν κάποιοι γερμανοί σύντροφοι που περιελάμβαναν μια σειρά από τρόπους κατασκευής εκρηκτικών μηχανισμών.

Άλλωστε, στη δράση μας ποτέ δεν υπάρχουν μόνιμοι και αμετάκλητοι ρόλοι. Χωρίς να καταφεύγουμε σε κυκλικές εναλλαγές θέσεων, που θυμίζουν υποχρεωτικό ωράριο, όλοι οι σύντροφοι είχαμε κατακτήσει μια κοινή βάση που μας επέτρεπε να μπορούμε να αναλάβουμε οποιαδήποτε θέση σε ένα χτύπημα, οποιαδήποτε στιγμή. Φυσικά, η διαδικασία της υλικοτεχνικής αυτοβελτίωσης, είναι σαν την αυτομόρφωση, δεν τελειώνει ποτέ... Εδώ, να επισημάνουμε ότι θεωρούμε κομβικό, παράλληλα με την ανάπτυξη της επιχειρησιακής δυνατότητας της ομάδας, να εξελίσσεται και η επαναστατική αντίληψη. Σε καμία φάση της ιστορίας δεν πρέπει να προκρίνεται μια στείρα επιχειρησιακή στρατηγική αναβάθμιση, χωρίς την αντίστοιχη αναβάθμιση της σκέψης και του λόγου, όπως φυσικά και το αντίστροφο. **Έτσι, δεν έχουμε κάποιο διευθυντικό κέντρο που μοιράζει ρόλους, παρά μόνο υπάρχουν θέσεις πάνω σε συγκεκριμένα πλάνα που εναλλάσσονται μεταξύ τους στη βάση της επιθυμίας των συντρόφων που συμμετέχουν.**

iv) Αντάρτες της ζωής

Επίσης, πάντα θεωρούμε πως μια οργάνωση δεν δεσμεύει την αποκλειστικότητα των συντρόφων που συμμετέχουν σ' αυτήν. Η δράση μας ούτε αρχίζει, ούτε τελειώνει μέσα στα όρια μιας συλλογικότητας. Η ομάδα είναι το μέσο για την επανάσταση και όχι αυτοσκοπός. Γιατί όταν το μέσο γίνεται αυτοσκοπός, τότε εμφανίζονται οι «ασθένειες» της πρωτοπορίας, του ένοπλου κόμματος και της αποκλειστικής ορθόδοξης αλήθειας.

Μέσα από τη **Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς**, λέμε αυτό που πιστεύουμε, λέμε ποιο είμαστε και ποια τάση εκφράζουμε, σε καμιά περίπτωση, όμως, δε λέμε ότι κάποιος είναι αναγκαίο να ακολουθήσει μια υποτιθέμενη ορθή γραμμή, ή να συμμετέχει στην ομάδα μας για να τον αναγνωρίσουμε ως σύντροφο.

Έτσι κι εμείς βρεθήκαμε και συμμετείχαμε και σε διαδικασίες έξω από τη **Συνωμοσία**, συνδεθήκαμε με **συντονιστικά δίκτυα δράσης**, παρευρεθήκαμε σε συνελύσεις, κάποιοι συμμετείχαν σε πορείες και διαδηλώσεις, στηρίζαμε ενέργειες σαμποτάζ και επίθεσης, κολλήσαμε αφίσες και γράψαμε συνθήματα, χωρίς ποτέ να θεωρούμε τη μία κίνηση ανώτερη από την άλλη. **Γιατί η πολυμορφία του επαναστατικού πολέμου αποτελεί ένα ανοικτό στοίχημα στο διηνεκές μακριά από θεαματικούς φετιχισμούς (μονοσήμαντη προσέγγιση του ένοπλου αγώνα) και αφοριστικές προσηλώσεις (εμμονή στο ποσοτικό χαρακτηριστικό της «μαζικότητας» ως κριτήριο της επαναστατικής δικαιοπραξίας).** Αντίθετα, τοποθετούμαστε έμπρακτα εχθρικά στην «πολυμορφία» των κουτσομπολιών στα καφενεία, στις ρητορείες των αμφιθεάτρων, στους ηγετικούς ρόλους και τους ακολουθητές τους, σε όλα τα συντηρητικά απολιθώματα δογματισμών και συνηθειών που παρασιτούν εντός του αναρχικού χώρου, θέλοντας να καθοδηγήσουν τους νέους συντρόφους και να τους

σαμποτάρουν απ' το να διαμορφώσουν τη δική τους αυτόνομη και εξελιχτική πορεία στην επαναστατική διαδικασία.

Άλλωστε, πιστεύουμε πως η έννοια του **αναρχικού αντάρτη πόλης** δεν είναι μια διαχωρισμένη ταυτότητα που κουβαλάει κάποιος πάνω του μόνο κατά τη διάρκεια μιας ένοπλης επίθεσης. Αντίθετα, θεωρούμε πως είναι μια **ενοποίηση της προσωπικής και της δημόσιας ζωής** του καθενός στα πλαίσια της συνολικής απελευθέρωσης. **Δεν είμαστε αναρχικοί μόνο όταν πετάμε μολότοφ σε μια κλούβα των ΜΑΤ ή όταν πραγματοποιούμε απαλλοτριώσεις, ή τοποθετούμε έναν εκρηκτικό μηχανισμό, αλλά και στον τρόπο που μιλάμε στους φίλους μας, που νοιαζόμαστε για τους συντρόφους, που διασκεδάζουμε, που ερωτεύομαστε...**

Δεν είμαστε στρατευμένοι μαχητές στο καθήκον της επανάστασης, αλλά αντάρτες της απόλαυσης που βρίσκουμε τη σύνδεση της ανταρσίας και της ζωής ως απαραίτητη προϋπόθεση για να δράσουμε. Γι' αυτό πιστεύουμε πως δεν υπάρχει μία «σωστή γραμμή» που θα πρέπει να ακολουθηθεί. Για παράδειγμα, τα τελευταία χρόνια συχνά έχει τεθεί από ομάδες του νέου αντάρτικου πόλης το ζήτημα των λησθειών/απαλλοτριώσεων του τραπεζικού μηχανισμού, ως μια ακόμα άμεση επίθεση στο σύστημα. Μέσα από προκηρύξεις-αναλήψεις ευθύνης προπαγανδίζεται έντονα η **άρνηση εργασίας μέσω ληστρικών επιδρομών στην καρδιά του καπιταλιστικού κτήνους, τις τράπεζες, με σκοπό αφ' ενός την ατομική απελευθέρωση από τον οχτώωρο εκβιασμό της μισθωτής σκλαβιάς και αφ' ετέρου τη συλλογική αξιοποίηση με την άμεση διάθεση χρημάτων στις ανάγκες των επαναστατικών υποδομών και εγχειρημάτων.**

Με αυτόν τον τρόπο αποσύρονται απ' το προσκήνιο παλιότερες ηθικές αγκυλώσεις του αντάρτικου πόλης, που σπανίως τοποθετούνταν δημόσια για το ζήτημα της επαναστατικής ληστείας μιας τράπεζας. Σήμερα, θεωρούμε πως αρκετές λέξεις και πράξεις του νέου αντάρτικου πόλης έχουν παραταχθεί με έναν σαφή επιθετικό τρόπο απέναντι τόσο στην ηθική της εργασίας για το συμφέρον των αφεντικών, όσο και στο ληστρικό μηχανισμό των τραπεζών, **προτάσσοντας την ένοπλη απαλλοτρίωση ως μια πράξη απελευθέρωσης, κι όχι βέβαια ως ένα μέσο εύκολου πλουτισμού.**

Παρόλα αυτά, δεν θεωρούμε πως η απαλλοτρίωση τραπεζών είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να συμμετέχει κάποιος στο νέο αντάρτικο πόλης. **Υπάρχει μία επανάσταση, αλλά χίλιοι τρόποι να πράξεις επαναστατικά.** Άλλοι σύντροφοι μπορεί να διαλέξουν να πραγματοποιούν συλλογικές απαλλοτριώσεις απ' τους ναούς της κατανάλωσης (super market, πολυκαταστήματα) για την ατομική επανάκτηση των «κλεμμένων» και την αξιοποίησή τους για τις υλικές ανάγκες του καθενός, αποφεύγοντας έτσι να λένε «καλημέρα» στο αφεντικό και να δέχονται τις διαταγές του διευθυντή, ενώ άλλοι να συμμετέχουν σε οργανωμένα σωματεία βάσης, διατηρώντας τη συνείδησή τους σε ετοιμοπόλεμο σχηματισμό σαν κοφτερό ξυράφι για την τελική κατάργηση κάθε μορφής εργασίας, που πλουτίζει τα αφεντικά και φτωχαίνει την αξιοπρέπεια μας.

Το ίδιο πιστεύουμε και για το ζήτημα της **οικειοθελούς «εξόδου» στην επαναστατική παρανομία.** Δεν μας εμπνέει κάποια φετιχοποίηση του παρανομισμού. Θεωρούμε ότι ο καθένας πράττει σύμφωνα με τις επιθυμίες του. Φυσικά, κάθε επιλογή έχει τα δικά της προτερήματα, όπως και τα μειονεκτήματά της. Είναι γεγονός πως αν μία ομάδα διαλέξει οικειοθελώς το πέρασμά της στην παρανομία («εξαφάνιση») από το φιλικό και συγγενικό περιβάλλον, πλαστά χαρτιά, κ.α.) σίγουρα ανεβάζει τη θωράκισή της από το μάτι του εχθρού. Ταυτόχρονα, όμως, αποκόβεται από την κοινωνική σύνδεση με τον ευρύτερο ριζοσπαστικό χώρο και χάνει ως ένα βαθμό τη νοηματική αλληλεπίδραση. Φυσικά δεν ισχύει το ίδιο όταν συντρέχουν αντικειμενικοί λόγοι για το πέρασμα στην παρανομία (εντάλματα σύλληψης, επικηρύξεις), που τότε η **παρανομία είναι το επιθετικό καταφύγιο** όσων βρίσκονται στο στόχαστρο του νόμου. Παράλληλα, αυτό γεννάει την αναγκαιότητα της **ύπαρξης υποστηρικτικών υποδομών** τόσο ανάμεσα στις αντάρτικες ομάδες, όσο και στο εσωτερικό του αντιεξουσιαστικού χώρου, **που θα «καλύπτουν» τα ίχνη των καταζητούμενων συντρόφων.** Όλα αυτά βέβαια έχουν ως απαραίτητη προϋπόθεση τη **συνωμοτικότητα** και την **εχεμύθεια.** Έννοιες που συχνά αντιμετωπίζονται ως «ξοφλημένες», αλλά εμείς νομίζουμε πως οφείλουμε να τις ξαναρίξουμε αιχμηρές στη μάχη. Φυσικά στην περίπτωση που οι σύντροφοι μιας αντάρτικης ομάδας επιλέξουν να βρίσκονται σε μια διαδραστική συνέχεια με κινηματικές και συνελυσιακές διαδικασίες συμμετέχοντας σε συζητήσεις και συνδιαμορφώνοντας σε εγχειρήματα που ανακαλύπτουν κοινούς τόπους, οφείλουν να διαφυλάττουν **τα στεγανά της ομάδας** από πονηρά αυτιά και μεγάλα στόματα. **Άρα και η συνολική τους στάση πρέπει να είναι διακριτική αποφεύγοντας τις εκκωφαντικές υπερβολές που θα τους μεταβάλλουν σε πόλους έλξης για την αστυνομία και τα μπάσταρδα της αντιτρομοκρατικής.** Διαθέτοντας αυτοκριτική διάθεση οφείλουμε να πούμε πως το γεγονός ότι πολλοί από μας πράξαμε εντελώς ανάποδα σε σχέση με το τελευταίο, σε συνδυασμό με τη

σαπίλα κάποιων συμπεριφορών που επιπλέουν στο χώρο, «οδήγησαν» κάποιες επιχειρήσεις της αστυνομίας εναντίον μας. Όπως και να έχει η αυτοκριτική θέλει το δικό της έδαφος για να αναπτυχθεί και να δώσει τις εξηγήσεις της και το παρόν κείμενο δεν προσφέρεται για κάτι τέτοιο. Θα επανέλθουμε στο μέλλον.

ν) Η Συνωμοσία της πρώτης περιόδου και η πρόταση για τη «νέα Συνωμοσία»

Σήμερα, λοιπόν, το αντάρτικο έχει αποδράσει πλέον από τις τυπωμένες σελίδες των βιβλίων που μιλούν για παρελθοντικές δεκαετίες κι έχει βγει στους δρόμους, αλητευόντας. Γιατί το αντάρτικο πόλης δεν προσφέρει την ελευθερία μέσω μιας ουτοπίας, αλλά επιτρέπει την πρόσβαση σε μια άμεση ελευθερία. Το κάθε άτομο, έτσι, αρχίζει να αυτοπροσδιορίζεται και απελευθερώνεται από την παθητικότητα της κοινωνίας.

Σήμερα παντού υπάρχουν θόρυβοι, οι υπέροχοι θόρυβοι των μεγάλων καταστροφών και του επαναστατικού λόγου που ακολουθεί τις εκρήξεις που πραγματοποιούνται στους στόχους της κυριαρχίας. Μια αποφασισμένη αρμάδα από αναρχικές ομάδες που πυρπολούν την ησυχία μέσα στη νύχτα με ονόματα αντίστοιχα του μένους τους απέναντι στο σύστημα (Αποκλίνουσες συμπεριφορές για τη διάδοση του επαναστατικού τερρορισμού, μαχητές της αβύσσου-Συναυτουργία τερροριστών, Πολεμιστές επαναστατικής συνείδησης, αντάρτικος σχηματισμός Λάμπρος Φούντας -στην Αθήνα, Μαχητές του χάους, Πυρήνας Επιθετικής Αλληλεγγύης, Εμπρηστικός Πυρήνας Επίθεσης, Σχεδιασμοί νυχτερινής αταξίας, Πυρήνας «Φωτιά στα Σύνορα», Πυρήνας επιθετικής συνείδησης, Πυρήνας επαναστατικής αλληλεγγύης κ.α) -στην Θεσσαλονίκη, ενώ αρκετές από αυτές τις ομάδες είναι συνένοχες και στη συμμαχία του **Διεθνούς Επαναστατικού Μετώπου-Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας**, πειραματιζόμενες με ένα νέο διεθνιστικό απελευθερωτικό σχέδιο.

Εμείς που αναλάβαμε την ευθύνη ως μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς, δεν πτοούμαστε από τις δεκάδες χρόνια φυλάκισης που μας επιφυλάσσουν τα δικαστήριά τους και δημιουργούμε για αρχή, **μία ενεργή κολεκτίβα μέσα στη φυλακή.**

Γνωρίζουμε πως για μας, μια πρώτη περίοδος αγώνα έχει ολοκληρωθεί. Όπως γνωρίζουμε πως τίποτα δεν τελειώνει. Η Συνωμοσία δεν αποπλίζεται και παραμένει ένα ενεργό στοίχημα τόσο μέσα στη φυλακή, όσο και μια ανοικτή πρόταση στον ανταγωνιστικό τομέα της μητρόπολης.

Η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς δοκίμασε να είναι ένα δίκτυο πυρήνων, όπως λέει και το όνομά της. Δεν επιδιώκουμε αυτή τη στιγμή να μιλήσουμε για τον επιχειρησιακό απολογισμό της, αλλά επιθυμούμε να ξεδιπλώσουμε την πολική της προοπτική.

Θεωρούμε πως **το στοίχημα μιας νέας Συνωμοσίας** μπορεί να εκπληρώσει πιο ολοκληρωμένα την ουσία του ονόματός της. **Γι' αυτό ανοίγουμε μια πιθανότητα κάνοντας μια πρόταση.** Μια νέα Συνωμοσία θα μπορούσε να αποτελέσει ένα διάχυτο αόρατο δίκτυο πυρήνων που δεν είναι ανάγκη να γνωρίζονται μεταξύ τους προσωπικά, αλλά να αναγνωρίζονται μέσα από τις ενέργειές τους και το λόγο τους ως σύντροφοι στο ίδιο πολιτικό έγκλημα, αυτό της ανατροπής της Τάξης και του Νόμου. **Μία Συνωμοσία που μπορεί να αποτελείται από άτομα και πυρήνες που δρουν είτε αυτόνομα, είτε συντονισμένα (μέσα από καλέσματα και προκηρύξεις) χωρίς να συμφωνούν σε όλες τους τις θέσεις και τις ιδιαίτερες αναφορές τους (π.χ. μηδενισμός, ατομικισμός), αλλά να συνδέονται μεταξύ τους με αμοιβαία υποστήριξη που επικεντρώνεται σε τρία σημεία –κλειδιά.**

Το πρώτο σημείο που προτείνουμε σε αυτόν τον άτυπο διάλογο είναι η συμφωνία της πρόκρισης της άμεσης δράσης με οποιοδήποτε μέσο μπορεί να επιφέρει ζημιά στις υποδομές του εχθρού. Χωρίς καμία ιεράρχηση των μέσων βίας, οι σύντροφοι μπορούν να επιλέξουν από την πέτρα μέχρι το καλάσνικοφ. Η άμεση δράση, όμως, από μόνη της είναι ένα ακόμη συμβάν στο αστυνομικό δελτίο, γι' αυτό πάντα οφείλει να συνοδεύεται από την αντίστοιχη προκήρυξη που αναλαμβάνει την ευθύνη ο εκάστοτε πυρήνας ή ατομικότητα, εξηγώντας τους λόγους της επίθεσης και διαδίδοντας τον επαναστατικό λόγο. Άλλωστε, η πένα και το πιστόλι από το ίδιο μέταλλο είναι φτιαγμένα. Εδώ να υπενθυμίσουμε πως η Συνωμοσία της περιόδου που ολοκληρώθηκε, ποτέ της δεν απώλεσε από το οπλοστάσιό της τα εμπρηστικά μέσα. Θα ήταν αφέλεια κάποιος νέος σύντροφος να θεωρήσει πως η χρήση του ονόματος μιας νέας «Συνωμοσίας» από τη μεριά του προϋποθέτει τη χρήση δήθεν ανώτερων μέσων (π.χ. εκρηκτικών). Το νέο αντάρτικο πόλης εξαρτάται πολύ λιγότερο από τα επιχειρησιακά μέσα και πολύ περισσότερο από την απόφαση να επιτεθούμε στην εξουσία.

Δεύτερο κλειδί της συμφωνίας είναι ο πόλεμος ενάντια στο κράτος να διεξάγεται μαζί με την σκληρή κριτική απέναντι στη κοινωνία. Ως αναρχικοί επαναστάτες, δεν μιλάμε μόνο για τη δυστυχία που προκαλεί η εξουσία και η ολιγαρχία των διευθυντών, αλλά ασκούμε και μία συνολικότερη κριτική στον τρόπο που οι καταπιεσμένοι αποδέχονται και αναπαράγουν τις υποσχέσεις ευτυχίας και κατανάλωσης που τους προσφέρουν οι αφέντες τους.

Το γεγονός ότι διεξάγουμε **αντι-κρατικό αγώνα** δεν σημαίνει ότι εθελουφλούμε απέναντι στο διάχυτο πλέγμα εξουσίας που κυβερνά τις σημερινές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων. Γιατί συχνά ο αντιεξουσιαστικός λόγος παίρνει μία έννοια όπως το κράτος, τη γενικεύει και αφαιρεί την ευθύνη από τους υπόλοιπους ανθρώπους που συγκροτούν την κοινωνία. Έτσι, διαμορφώνεται μία στείρα αντίληψη που ανακηρύσσει ως επαναστατικά υποκείμενα κοινωνικά σύνολα, όπως το προλεταριάτο ή τους καταπιεσμένους, χωρίς να αναζητάει την ατομική ευθύνη του καθενός για την υποδούλωση της ζωής μας.

«Το κράτος δεν αποτελεί κάποιου είδος φρούριο. Δεν μπορείς να βρεις την πόρτα εκείνη που θα σε οδηγήσει σε κάποια κινητήρια μηχανή. Σε κάποια μηχανή που αν της κλείσεις το διακόπτη θα το εξουδετερώσεις. Δεν είναι ένα κτήνος που μπορείς να το σκοτώσεις χτυπώντας το στην καρδιά. Είναι κάτι άλλο. Θα μπορούσε να παρομοιαστεί μ' ένα πλέγμα, ένα πλέγμα από χιλιάδες μηχανές και διακόπτες. Το πλέγμα αυτό δεν επιβάλλεται από τα πάνω στην κοινωνία, αλλά διαχέεται μέσα της. Κατεβαίνει μέχρι τους χώρους της ιδιωτικής ζωής. Φτάνει και αγγίζει τον πυρήνα των συναισθημάτων. Διαμορφώνει συνειδήσεις και διαμορφώνεται απ' αυτές. Συνθέτει και ενοποιεί την κοινωνία. Τροφοδοτείται και καθιερώνεται απ' αυτήν. Μία διαρκής δόσοληψία αξιών και προτύπων... Σε αυτό το παιχνίδι δεν υπάρχει κερκίδα. Ο καθένας έχει ενεργό ρόλο»

(Χωρίς επιστροφή Κώστας Παπάς)

Ο εχθρός βρίσκεται σε κάθε στόμα που μιλά τη γλώσσα της κυριαρχίας. Δεν βρίσκεται αποκλειστικά σε μία τάξη ή σε μία φυλή. **Δεν είναι μόνο οι διευθυντές και η δικτατορία της γραβάτας και των μεγάλων κοιλιών. Είναι και ο προλετάριος που φιλοδοξεί να γίνει αφεντικό, ο καταπιεσμένος που από το στόμα του στάζει το δηλητήριο του εθνικισμού, ο μετανάστης που δοξάζει την απομίμηση ζωής του δυτικού πολιτισμού και συμπεριφέρεται σαν μικρός δικτάτορας στους δικούς του, ο φυλακισμένος που ρουφιανεύει στην υπηρεσία, είναι κάθε αυτί που καλωσορίζει την εξουσία και κάθε συνείδηση που συγκατανεύει μ' αυτήν.**

Δεν πιστεύουμε σε μια ιδεολογία θυματοποίησης που το κράτος είναι υπεύθυνο για όλα. Οι μεγάλες αυτοκρατορίες δεν χτίστηκαν μόνο πάνω στην καταπίεση, αλλά και στη συναίνεση του πλήθους που ζητωκραυγάζει μέσα στις διαχρονικές ρωμαϊκές αρένες του εκάστοτε αυτοκράτορα. Αντίθετα, για μας επαναστατικό υποκείμενο είναι ο καθένας που απελευθερώνεται απ' τους καταναγκασμούς του σήμερα, αμφισβητεί την κυρίαρχη τάξη πραγμάτων και συμμετέχει στο έγκλημα για την αναζήτηση της ελευθερίας.

Γι' αυτό εμείς ως **Συνωμοσία της πρώτης περιόδου** δεν έχουμε αντιπροσωπευτικό χαρακτήρα και δεν προβαίνουμε σε καμία ενέργεια στο όνομα κάποιας τάξης ή ως υπερασπιστές της «καταπιεσμένης κοινωνίας». Πρόκειται για μας τους ίδιους γιατί ο κάθε ανυπότακτος άνθρωπος είναι το επαναστατικό υποκείμενο, σε μια επανάσταση που μιλάει πάντα σε πρώτο πρόσωπο για να οικοδομήσει, ένα αυθεντικό και συλλογικό «εμείς».

Το τρίτο κλειδί της συμφωνίας και της πρότασής μας για την πιθανότητα συγκρότησης μιας νέας Συνωμοσίας, είναι η διεθνής επαναστατική αλληλεγγύη. Είναι αλήθεια πως στην επιθυμία να θέσουμε όλο μας το είναι για να κινήσουμε στιγμές επίθεσης ενάντια στην τάξη αυτού του κόσμου, κάποιοι από μας μπορεί να χάσουν τη ζωή τους και αρκετοί να συλληφθούν. Αυτό το «εμείς» δεν είναι ιδιοκτησιακό της Συνωμοσίας, ή κάποιας άλλης οργάνωσης, αλλά αφορά κάθε επαναστατημένο άνθρωπο, είτε συμμετέχει σε μια αντάρτικη ομάδα, είτε πράττει ατομικά στην κατεύθυνση της ελευθερίας. Τότε, τόσο εμείς ως Συνωμοσία της πρώτης περιόδου, όσο και η πρότασή μας προς κάθε νέο πυρήνα είναι να εκφράσουμε με όλη μας τη δύναμη την επαναστατική αλληλεγγύη. Μία αλληλεγγύη που μπορεί να φωνάζει μέσα από κείμενα, ένοπλες ενέργειες, επιθέσεις και σαμποτάζ, ώστε να φτάσει στ' αυτιά των κνηρημένων ή φυλακισμένων συντρόφων όσο μακριά κι αν βρίσκονται.

Μία αλληλεγγύη που δεν προϋποθέτει την απόλυτη πολιτική ταύτιση μεταξύ αλληλέγγυων και διωκομένων, αλλά την κοινή αναγνώριση ότι βρισκόμαστε από την ίδια μεριά του οδοφράγματος. Ότι

αναγνωρίζουμε ο ένας στον άλλον τον αγώνα ως μία ακόμα μαχαιριά στα πλευρά της εξουσίας. Πιστεύουμε και προτείνουμε σ' αυτήν την κατεύθυνση τη στήριξη της **Αυτής Αναρχικής Ομοσπονδίας-Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο** που μπορεί να λειτουργήσει, όπως έχουν ήδη διατυπώσει οι **ιταλοί σύντροφοι της FAI** ως κινητήρια δύναμη.

Από δω και πέρα οποιοσδήποτε σύντροφος συμφωνεί, χωρίς βέβαια να ταυτίζεται, με τα τρία κλειδιά της **αφορμιστικής συμφωνίας** που ανοίγουμε, **μπορεί αν το επιθυμεί να χρησιμοποιεί το όνομα της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς σε συνδυασμό με τον αυτόνομο πυρήνα που θα έχει συγκροτήσει ο ίδιος**. Όπως στην περίπτωση των **συντρόφων στην Ολλανδία** που χωρίς να γνωρίζομαστε προσωπικά, αλλά στα πλαίσια της συμφωνίας λόγου και πράξης επιτέθηκαν στις υποδομές της κυριαρχίας (εμπρησμός στα κεντρικά της Rabobank και hacking επιθέσεις), αναλαμβάνοντας την ευθύνη ως **Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς/ Πυρήνας Ολλανδίας**.

Θεωρούμε πως ένα τέτοιο **δίκτυο πυρήνων χωρίς συγκεντρωτικές δομές** μπορεί να ξεπεράσει τα όρια των ατομικών σχεδίων και να δοκιμάσει τις πραγματικές δυνατότητες ενός **επαναστατικού συντονισμού μεταξύ αυτόνομων μειοψηφικών υποδομών**. Υποδομών που χωρίς να γνωρίζονται προσωπικά, μπορούν να διοργανώσουν **εμπρηστικές-εκρηκτικές εκστρατείες σε όλη την Ελλάδα, αλλά και διεθνώς, επικοινωνώντας μέσα από τα κείμενά τους**.

Προφανώς, επειδή οι καιροί είναι ύποπτοι, οφείλουμε να ξεκαθαρίσουμε κάτι. Ενέργειες που θα αναληφθούν ως Σ.Π.Φ. / Πυρήνας τάδε, που δεν περιέχουν κανένα από τα σημεία της πρότασης μας που θέτουμε ανοικτά, και αντίστοιχα δε λαμβάνουν τα απαραίτητα μέσα προφύλαξης ώστε να μην προκληθούν «απώλειες» εκτός από τις στοχευμένες δολιοφθορές ενάντια στον εκάστοτε στόχο, σίγουρα θα αντιμετωπιστούν εκ του πονηρού, αφήνοντας ανοικτή την πιθανότητα να προέρχονται από το κράτος.

Επιστρέφοντας στην πρόταση μας, αυτή η «ανωνυμία» προσωπικών επαφών μπορεί να θωρακίσει τα στεγανά των αυτόνομων πυρήνων, αφού είναι πολύ πιο δύσκολο να «προσβληθούν» από την αστυνομία. Ακόμα και η σύλληψη ενός πυρήνα που συμμετέχει στη νέα Συνωμοσία δεν μπορεί να οδηγήσει τις διοικητικές αρχές στους υπόλοιπους πυρήνες, με τη γνωστή διαδικασία ντόμινο που ίσχυσε σε ορισμένες περιπτώσεις στη δικιά μας περίοδο.

Φυσικά όπως στο παρελθόν, η εμφάνιση γεγονότων που δεν δημιουργήσαμε εμείς **οι σύντροφοι της πρώτης περιόδου**, δεν μας εμπόδισε ποτέ να εκφράσουμε ανοικτά τη δημόσια στήριξή μας ή την κριτική μας, έτσι και τώρα ισχύει το ίδιο ακριβώς, αν νέοι σύντροφοι επιλέξουν να χρησιμοποιήσουν το όνομα της οργάνωσης. Χωρίς την αναγκαιότητα της αμοιβαίας γνωριμίας, μέσω των αναλήψεων ευθύνης μπορούν να τεθούν υπό δημόσια συζήτηση στοχασμοί και προβληματισμοί που ακόμα κι αν διαθέτουν διαφορετική οπτική, σίγουρα εξακολουθούν να κοιτούν προς την ίδια μεριά της επανάστασης.

Εμείς, λοιπόν, οι σύντροφοι της πρώτης περιόδου αναλαμβάνουμε πλέον την ευθύνη για το λόγο που παράγουμε μέσα στη φυλακή και φέρει την υπογραφή μας ως Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς μαζί με τα ονόματά μας.

Μια νέα «Συνωμοσία» θα διατηρεί και θα περιφρουρεί την καθολική ανεξαρτησία της, καθώς χαράζει τη δική της ιστορία αγώνα. Βέβαια, αυτή η νοηματική συνέχεια ενώνει τις κουκίδες στο χάρτη της ανταρσίας που συνδέονται στην ιχνηλασία του τελικού προορισμού για την επανάσταση.

vi) Ο επίλογος, που δεν έχει γραφτεί ακόμα...

Μέσα από τη δράση μας προωθούμε μια επανάσταση που μας αφορά άμεσα και συμβάλλουμε στην καταστροφή αυτής της αστικής κοινωνίας, **επιδιώκοντας όχι μόνο το γκρέμισμα των ειδώλων της εξουσίας, αλλά και την πλήρη ανατροπή της σημερινής ιδέας για την υλική απόλαυση και τις ψευδαισθήσεις της.**

Γνωρίζουμε ότι αυτή η αναζήτηση μας συνδέει με πολλούς παγκοσμίως, που μέσα από αυτή τη μπροσούρα θέλουμε να τους στείλουμε τον πιο θερμό μας χαιρετισμό, στην Conspiracy Cells of Fire στην Ολλανδία, στη FAI (Ιταλία), στους FLT-FLA (ELF Μεξικό), Praxedis G. Guerrero (Μεξικό), ELF (Ρωσία), στους αναρχικούς στο Bristol, στην Αργεντινή, στην Τουρκία, στην Autonome Gruppe (Γερμανία), στο

commando της εκδίκησης 8 Δεκέμβρη (Χιλί), στους συντρόφους στην Ελβετία, στην Πολωνία, στην Ισπανία, στο Λονδίνο, και σε όσους παραλείψαμε, εκεί που ανθίζει η άρνηση αυτού του κόσμου.

Επίλογος σε αυτό το κείμενο δεν υπάρχει. Γιατί οι πράξεις θα συνεχίσουν να το τροφοδοτούν και να το διαμορφώνουν ασταμάτητα. Κάνουμε μια μικρή στάση μονάχα, κλείνοντας με τα λόγια κάποιων.

«Είναι μια ωραία στιγμή εκείνη που τίθεται σε κίνηση η επίθεση κατά της τάξης του κόσμου. Στην ανεπαίσθητη, σχεδόν, αρχή, ξέραμε ήδη ότι πολύ σύντομα, κι ό,τι κι αν συμβεί, τίποτα πια δε θα είναι ίδιο με πριν. Είναι μια επέλαση που ξεκινά αργά, επιταχύνει την πορεία της, περνάει το σημείο μετά το οποίο δεν υπάρχει επιστροφή και πηγαίνει αμετάκλητα να ορμήσει ενάντια σ' αυτό που φαινόταν απόρθητο. Σε αυτό που ήταν τόσο στέρεο και τόσο οχυρωμένο και παρ' όλα αυτά προορισμένο να υποστεί την αταξία και την ταραχή (.....) Στην πορεία μας αυτή πολλοί πέθαναν ή συνελήφθησαν, κι έμειναν αιχμάλωτοι στα χέρια του εχθρού, κι άλλοι πολλοί τέθηκαν εκτός μάχης και τραυματίστηκαν κι έτσι δεν θα ξαναφανούν ποτέ πια σε τέτοιες συναντήσεις. Συνέβη ακόμα να λείψει το θάρρος σε μερικούς κι έτσι οπισθοχώρησαν. **Όμως τολμώ να πω, πως ο σχηματισμός μας δεν απέκλινε ποτέ από τη γραμμή του, όσπου να φτάσει στην ίδια την καρδιά της καταστροφής»**

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς

Γεράσιμος Τσάκαλος
Όλγα Οικονομίδου
Χάρης Χατζημιχελάκης
Χρήστος Τσάκαλος
Γιώργος Νικολόπουλος
Μιχάλης Νικολόπουλος
Δαμιανός Μπολάνο
Παναγιώτης Αργυρού
Γιώργος Πολύδωρος

«Σκέφτηκα πως αν έπαιρνα φόρα κι έπεφτα πάνω στα συρματοπλέγματα, ακόμα κι αν αυτά δεν λύγιζαν, πάλι δε θα μετάνιωνα για τίποτα. Ακόμα κι αν οι σφαίρες των μπάτσων σταματούσαν την πορεία μου, το ύφασμα του παλτού μου θα πιανόταν στα αγκαθωτά σύρματα κι όταν θα με συνελάμβαναν, θα το κατέβαζαν, αλλά δε θα κατάφερναν να βγάλουν όλες τις κλωστές από τα σύρματα. Και τα σύρματα θα έπεφταν και θα σκούριαζαν, αλλά οι κλωστές θα ήταν ακόμα εκεί, θα ήταν το περιγράμματά μου, ένα σημάδι πως υπάρχουν ακόμα άνθρωποι, που ακόμα και σήμερα μάχονται για την επανάσταση. Αυτή είναι η ζωντανή εικόνα ενός ανθρώπου που πήρε φόρα κι έτρεξε προς την ελευθερία αντί να παραδοθεί στη σιωπή και την παραίτηση της εποχής μας. Είναι ένα καθαρό ίχνος από το μέλλον ενός καλύτερου κόσμου...»

Αφιερωμένο στο σύντροφο Θεόφιλο Μαυρόπουλο, που τραυματίστηκε κατά τη διάρκεια ανταλλαγής πυροβολισμών με μπάτσους στην Πεύκη

η φωτογραφία είναι από επιθετική ενέργεια της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς/ πυρήνας Ολλανδίας ενάντια στα κεντρικά γραφεία της Rabobank στην Ουτρέχτη